

ven eller på anden facon en professionel – og som de mener er kvalificeret til at være bisidder for dem i en situation, hvor de ikke længere er habile, i en situation, hvor de var psykotiske. Det synes jeg også burde være noget, vi diskuterer.

Så til allersidst vil jeg bare sige, at det er let at forstå, at en person, som ser ens kære have vanvittig ondt i livet, godt vil gøre noget. Det er let at forstå, at man godt vil tvinge dem ind i en behandling, fordi man tror på, at behandlingen virker. Men jeg er nødt til at sige, at det ikke nødvendigvis altid er svaret at bruge tvang. Jeg kunne sagtens forestille mig et system, hvor vi på sigt har mulighed for at vælge frit mellem psykologhjælp, medicin, alternativ behandling og meget andet. Det er et spørgsmål om politisk vilje, og jeg vil sige, at i Enhedslisten har vi en vilje til at skabe et meget mere fleksibelt psykiatrisk system.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Vi siger tak til ordføreren. Så er det indenrigs- og sundhedsministeren.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Tak til ordførerne for en helt overordnet positiv modtagelse af lovforslaget her. Det synes jeg nu er værd at starte med at understrege.

Jeg fornemmer jo, at der er meget stor enighed om store dele af lovforslaget, bl.a. den nye tvangsdefinition, der ligestiller somatiske og psykiatriske patienter, de forskellige forslag, som skal bidrage til nedbringelse af tvangsansværelsen og særlig de langvarige fikseringer, og obligatorisk beskikkelse af patientrådgiver ved tvangsindgreb. Jeg oplever, at vi på de her felter i virkeligheden ser meget ens på tingene, og dermed i virkeligheden også alle sammen er enige om at udtrykke den ambition, at vi skal nedbringe anvendelsen af tvang i psykiatrien mest muligt.

Kl. 15.55

Til gengæld skal man jo også være noget tonedøv, hvis man ikke kan høre, at vi så måske står lidt længere fra hinanden, når det drejer sig om reglerne i § 13 d om tvungen opfølgning efter udskrivning. Det beklager jeg sådan set. Og jeg beklager ikke mindst dem, som sådan antydningssvis, fru Majbrit Berlau gjorde det her til sidst, ligesom siger, at regeringen på den her strækning skulle være præget af sparelyst eller af et ubehageligt menneskesyn, som jeg har hørt

fru Elsebeth Gerner Nielsen gøre det ved en tale ude på pladsen her for nogen tid siden.

Det vil jeg sådan set gerne til en start have mig frabedt, for når vi stiller forslaget her og stiller det i en sammenhæng med et lovforslag, der i øvrigt sigter på at nedbringe anvendelsen af tvang, er det sådan set, fordi vi har en meget stærk tro på, at det her forslag sammen med lovpakken i øvrigt og sammen med mange af de gode initiativer, der er i psykiatrien – fru Karen Klint var inde på det, fru Anne Baastrup var inde på det ved at fremhæve gennembrudsprojektet og den indsats, der har været i psykiatrien for at nedbringe tvang – lagt sammen kan føre til, at vi ser mindre tvang i psykiatrien.

Jeg må sige, at når jeg læser de breve, jeg får fra pårørende til sindslidende, som ikke bliver behandlet, er jeg ikke i tvivl om, at de allerallersvageste patienter har et behov, som vi ikke dækker i dag. Jeg mener ganske enkelt, at vi svinger her.

Der er det forældrepar, som fortvivlet beskriver, hvordan deres datter flere gange har forsøgt at begå selvmord, fordi hun bl.a. troede, at forældrene var døde. Det er om en datter, som er voldelig, som er uden sygdomserkendelse, og som selvmedicinerer sig med hash og alkohol, når hun ikke er indlagt. Eller det er en beskrivelse af en søn, der har været skizofren i over 10 år med gentagne indlæggelser i den periode, som afløses af perioder, hvor han ikke tager sin medicin – jeg er jo ikke syg, siger han.

Spørgsmålet er, om vi stadig kan lade de mennesker i stikken. Kan vi være det bekendt? Det synes jeg sådan set ikke. Jeg må sige, at det gør et meget stort indtryk på mig at læse de mange, mange borgerhenvendelser, jeg har fået i denne sag, ikke mindst på det tidspunkt i efteråret, hvor jeg sendte forslaget til høring med det indhold, som det så på den her strækning også havde i den form, som vi har lagt det frem her i dag.

Men når det er sagt, skal det selvfølgelig også siges, at tvungen opfølgning efter udskrivning jo bestemt ikke skal være det første, overlægen tyer til i behandlingen af den psykisk syge. Sådan er forslaget heller ikke tænkt, og sådan er det heller ikke formuleret. Det er selvfølgelig et alvorligt indgreb at udskrive en patient på betingelse af en tvungen opfølgning. Det er også derfor, at der er lagt retssikkerhedsgarantier ind, og at man ved opsættende virkning kan klage over det. Det er selvfølgelig også derfor, at der er en